

Uit een artikel van Edith van der Goorbergh*

De bruidsmystiek is zowel bij Clara als Franciscus onlosmakelijk verbonden met de kruismystiek. In de levenspraktijk betekende dit tegelijkertijd ook doorleving van de verbondenheid – in goede en kwade dagen – met de andere leden van het mystieke Lichaam van Christus, dus ook kerkmystiek. Mediterend over het gegeven, dat iedere gelovige lidmaat is van het Lichaam van Christus, hebben de kerkvaders het bijbelse getuigenis over de verbintenis van Christus en de Kerk belichaamd gezien in de innige relatie die elke gelovige met Jezus Christus mag hebben.

Wanneer de gelovige zich aan Hem toevertrouwt, wordt telkens de bruidsrelatie van de Kerk met haar Bruidegom verwerkelijkt. Het geloof dat Christus in zijn Kerk woont, gaat gepaard met het besef dat Hij in het hart van de gemeenschap leeft.

Deze mystiek hield een aanhoudend gevecht in met de eigen angst en met de zucht om zichzelf veilig te stellen. Kortom: de harde noodzaak, in vertrouwen en overgave te volharden op de ingeslagen weg, tegen alle weerstanden in. En zo de Kerk, de Bruid van Christus, te ‘herstellen’

De moed om zonder enige bestaanszekerheid zich elke dag opnieuw toe te vertrouwen aan Gods Geest en het erop te houden dat er Iemand is die meeleeft in wel en wee, kan alleen opgebracht worden vanuit het besef mateloos bemind te worden.

* E v/d Goorbergh osc ‘Twee ‘kleine armen’ van Assisi: Franciscus en Clara’ In: B. Blans (red.), *Mystiek duet*. Nijmegen 2006), 63-92.

